

Πρώτη βαθμὶς πολιτικοῦ σταδίου.

στηλιτικῆς συμμαχίας του, διέδωκαν ὅτι οὗτος ἐτρελλάθη, δημοσιεύσαντες μάλιστα πρὸς κύρωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν ἐπιστολὴν τινὰ δῆθεν τοῦ κ. Σαράβα, δι' ἧς οὗτος δικαιολογεῖ τὴν ἔνωσίν του μετὰ τοῦ Πικουλάκου δι' ἐπιχειρημάτων ἐλεγχόντων προφανῆ βλάβην τῶν φρενῶν.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „Ἀσμοδαίου“

σως τρομάζετε, ἂν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σὰς εἶπω, ὅτι εἶμαι ὁμογενής· ἠσυχάσατε ὅμως· ἔχω ἀθῶν τὸ βαλάντιόν μου ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν μετόχων τοῦ Λαυρίου καὶ ἀθώτερον τὸ στόμα μου ἀπὸ πάσης κακολογίας τῆς ἑλληνικῆς πρω-

τευούσης, ἐν ᾗ δὲν εὐρίσκονται, ὡς λέγουσιν ὀδυρόμενοι πολλοὶ τῶν ὁμοταγῶν μου. οὔτε σπαράγγια καλὰ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος, οὔτε θαλαμηπόλοι γνωρίζοντες νὰ φορῶσιν ὡς πρέπει τὰ λευκὰ των χειρόκτια, οὔτε κέφοι χαίνοντες ἐκ θάμβους καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν διάβασιν ἡμῶν τὸ κατ' ἐμὲ, γνωρίζω περισσότερον τὴν Ἑλλάδα ἢ ὅσον ἐπιτρέπεται τοῦτο εἰς ὁμογενῆ, καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν βαρυνθῶ τὰ σπαράγγια καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια τῶν θαλαμηπόλων· τοῦτο δὲ συχνότατα μοῦ συμβαίνει, διότι ὀπωσδήποτε, ὑπῆρξεν ἐποχὴ—πρόσφατος ἔτι—καθ' ἣν οὔτε σπαράγγια ἔτρωγον, οὔτε θαλαμηπόλους εἶχον μὲ λευκὰ χειρόκτια, καὶ ἐπομένως δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ συνειθίσω τὴν ὑποχρεωτικὴν πολυτέλειαν, ἣν ἐπιβάλλει τὸ ὀψίγονον χρῆμα. Ἐρχομαι λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, διὰ νὰ ἴδω ὀλίγον καθαρὸν ἑλληνικὸν οὐρανὸν, νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγον κονιορτὸν—οὔτινος πρὸς μέγαν μου τρόμον ἐφάνησαν ἀπειλοῦντα τὴν ὑπαρξίν τὰ νέα ὑδραυλικά ἔργα τῆς δημομαρχίας,—νὰ σφίξω τὴν χεῖρα παλαιῶν μου τινῶν συναδέλφων, οἵτινες δὲν ἤξεύρω πῶς, μένουσι μικρέμποροι σίτου καὶ ξυλίας, μὴ κατορθώσαντες νὰ μεταβληθῶσιν ἀπὸ ἰθαγενῶν εἰς ὁμογενεῖς, καὶ τέλος πάντων—ἄς τὸ εἶπω χωρὶς ἐντροπῆν—νὰ χασμηθῶ ἐν πάσῃ ἀνέσει εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον τόπον τῆς κατ' ἀνάγκην ἀργίας.

Εἰς πλήρωσιν τῶν ἀθῶν τούτων καὶ πατριωτικῶν πόθων ἤλθα καὶ ἐφέτος εἰς Ἀθήνας. Δυστυχῶς ὅμως, κύριε συντάκτα, ἐσφάλησαν αἱ προσδοκίαι μου, καὶ τὰς Ἀθήνας μου, τὰς ἀγαπητάς μου Ἀθήνας, δὲν τὰς ἀναγνωρίζω σχεδὸν πλέον· θὰ σὰς ἔλεγον δὲ, ὅτι δὲν τὰς ἀναγνωρίζω διόλου, ἂν χάρις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν νέων ὑδραυλικῶν ἔργων καὶ τὴν πρόνοιαν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν δὲν ἔζη πάντοτε ἀκμαῖος ὁ ἀθηναϊκὸς κονιορτὸς, ἀνδρούμενος μάλιστα ὁσημέραι καὶ κορυφούμενος εἰς νέφη οὐρανομήκη. Αὐτὸς καὶ μόνος μὲ παρηγορεῖ κάπως, καίτοι μοῦ ἐμφοδίζει τὴν θέαν τοῦ γλαυκοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ. Ποῦ ὅμως παλαιοὶ συνάδελφοι, ποῦ εὐκαιρία χασμημάτος! Οἱ παλαιοὶ μου σύντροφο ἰεγειναν ἀγνώριστοι. Ἐγειναν διευ-

θυναί, διοικηταί, σύμβουλοι, ὑποψήφιοι, μεγάλοι ἀνθρώποι πολιτικοί· κτίζουσι μέγαρα, ἔχουσιν ὄχηματα, ὀμιλοῦν γαλλικὰ, ἀπέκτησαν παράσημα λαβόντες, καὶ οἰκόσημα μὴ λαβόντες, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἐφόρεσαν καὶ γυαλιὰ. . . εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ὁμογενεῖς. Ἡθέλησα νὰ σφίξω τὰς χεῖράς των, ἀλλὰ τὰς εὗρον φορούσας χειρόκτια, καὶ αὐτὸ κάπως μ' ἐψύχρανε. Πρώτη ἀπογοήτευσις. Δευτέρα ὅμως πολὺ ἐκείνης πικροτέρα, εἶνε ὅτι δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ χασμηθῶ.—Εἶνε τοῦτο δυνατόν ἐν Ἀθήναις; λέγω πολλάκις κατ' ἐμαυτόν. Εἶνε δυστυχῶς, ἀφοῦ ἔνα ἡδὴ μῆνα δὲν ἠδυνήθησαν ἔτι νὰ διασταλῶσιν ἐν ἀνέσει αἱ σιαγόνες μου. Μὴ νομίσητε, διὰ τοῦτο, ὅτι ἐγὼ πταίω διότι δῆθεν ἐργάζομαι πολὺ, ἢ διότι ἀπασχολοῦμαι πολὺ ὑπὸ ἄλλων· μὴ ὑποθέσητε, — δι' ὄνομα Θεοῦ — ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χασμηθῶ ἐκ τῶν πολλῶν ἐπισκέψεων ἃς δέχομαι, ἐκ τῶν πολλῶν ἀκροάσεων, αἵτινες μοῦ ζητοῦνται, ἢ ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων (ἢ ἐπιαιτήσεων, ὡς θὰ ἔλεγον ἴσως οἱ ὁμοταγεῖς μου) αἵτινες μοῦ υποβάλλονται. Ἐκτὸς καλῶν τινῶν συγγενῶν, ψυχὴ γεννητὴ δὲν ἐζήτησε νὰ μὲ ἴδῃ, καὶ οὐ μόνον κατ' οἶκον ἀλλ' οὐδὲ καθ' ὁδὸν μοῦ ἐζήτησέ τις μίαν πεντάραν. Ἴσως τοῦτο εἶνε σύμπτωσις· ἴσως ἄλλοι ὁμογενεῖς ἐνοχλοῦνται· ἐγὼ ὅμως παρ' οὐδενὸς ἠνωχλήθην—τὸ ὁμολογῶ πρὸς ἐντροπῆν μου· διότι, τέλος πάντων, τί ὄργῃ!—ἠδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ δώσω ἑκατὸν δραχμάς, διὰ νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω ὅτι ἔδωκα δέκα χιλιάδας, καὶ νὰ λέγω μυστικὰ ὅτι μ' ἔγδαραν ἐν Ἀθήναις. Δὲν συνέβη ὅμως τοιοῦτόν τι, καὶ ἄς ὄψωνται διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι,

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὑποκειμενικὸς, ὡς λέγουσιν οἱ φιλόσοφοί σας κ. συντάκτα, ὁ λόγος ὅτι δὲν χασμῶμαι, ἀλλ' ἀντικειμενικὸς. Ὁλος ὁ κόσμος τρέχει, ἐργάζεται, τυρβάζει, ὀμιλεῖ, συνταράσσεται, διασκεδάζει ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Πῶς θέλετε νὰ πληξῶ ἐγὼ καὶ νὰ χασμηθῶ; Προβάλλω τὸ πρῶτὴν τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου μου, καὶ βλέπω τὰς κυρίας τῶν Ἀθηνῶν διατρεχούσας ἐν πλήρει στολῇ τὰς ὁδοὺς ἐπισκεπτομένας ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, καὶ δίκην μελισσῶν ἀποτιθεμένας εἰς τὰς κυφέλλας τῶν ἐμπόρων τὸ μέλι τοῦ συζυγικοῦ ἢ πατρικοῦ πουγγίου. Καταβαίνω εἰς τὴν ὁδὸν, καὶ ἀκούω τόσους νεαροὺς καὶ ἀνυποδῆτους ἐφημεριδοπώλας πωλοῦντας δημοσιολογικὴν σοφίαν εἰς τὸ φιλόκαινον κοινὸν, καὶ ἐνθουμοῦμαι τὸ τέθρηκε Φίλιππος; τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων. Εἰσέρχομαι εἰς τὰ καφενεῖα, πλήθοντα πάντοτε, καὶ βλέπω ἐργαζομένους ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς πατρίδος ἀνθρώπους παντοειδεῖς, πάσης κλάσεως καὶ πάσης ἡλικίας. Ἀτενίζω εἰς τὰ γωνίας τῶν ὁδῶν, καὶ βλέπω σωρείαν θεατρικῶν προγραμμάτων, προσκαλούντων εἰς ἐσπερινὰς διασκεδάσεις τὸ ἐκ τῆς ἡμερινῆς ἐργασίας κεκμηκὸς ἀθηναϊκὸν κοινόν. Θαυμάζω λοιπὸν, θαυμάζω, καὶ τὸ στόμα μου ἀνοίγον ἀδιακόπως εἰς θαυμασμόν, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ διασταλῇ εἰς χασμημα· *Quandum mutatus ab illo ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀθηναϊκὸς λαός!*